

Cesta ven

Vrávorala jsem na okraji útesu. Pode mnou zela propast, na jejíž stěny narážely vlny příboje. Pražilo na mne slunce a měla jsem pocit, jakoby mě spalovalo zevnitř. Byla jsem sama. Všude na mě zíraly jen němé skály. Vlny hučely a jakoby mne zvaly do svého tajemně ledového objetí. Pomalu jsem ustoupila,... měla jsem strach přijmout jejich nabídku. Chtěla jsem pryč, pryč od pokušení, od smrti. Rychle jsem se obrátila a rozběhla jsem se bez cíle a směru, prostě pryč.

Zdalo se mi, jako bych běžela celé hodiny, než jsem se vyčerpáním zastavila. Slunce se začalo schovávat za temné, vodnaté mraky. Nyní mi byla zima. Zablýsklo se a občas káplo. Rozhlédla jsem se. Poblíž stála skupinka domů. Bylo na nich vidět, že jsou opuštěné. Vydala jsem se k nejbližšímu z nich, ale dveře byly zamknuté. Vzala jsem do ruky kámen a prohodila ho oknem. Zahřmělo a dešť zesiloval. Vlezla jsem do domu a padla jsem na podlahu únavou. Po chvíli jsem se rozhlédla, abych našla místo ke spánku. U stěny byla stará pohovka, nejspíš plná blech a různé havěti. Lehla jsem si, chtěla jsem spát, ale nemohla jsem usnout. Mé silné výčitky svědomí mi neustále připomínaly všechny chyby, jakoby celý můj život byl jeden velký omyl. Otáčela jsem se ze strany na stranu, ale situace, ve které jsem byla, můj psychický stav zhoršovala. „Už to nevydržím, kéž bych raději měla největší fyzickou bolest na světě, než prožívat tyhle muka. Lepší bude se zabít, než takhle dál trpět!“ honilo se mi hlavou. Nakonec jsem šla k rozbitému oknu a sebrala kus skla, kterým jsem si chtěla podříznout žíly. Stalo se však něco zvláštního. Nešlo to, protože na má zápěstí působila podivná síla, jako když se k sobě přibližují dva magnety se stejnými póly. Jakoby mi 'nebylo dovoleno' se zabít. Posadila jsem se zády ke stěně a místnost se zaplnila mým hlasitým pláčem. „Proč vlastně žiju? Pomozte mi někdo, prosím. Co mám dělat? Prosím, prosím, prosím.....!“ Nakonec jsem vyčerpáním upadla to polospánku, ve kterém jsem neustále přemítala svoji historii.

Příčiny, které mě dovedly do tohoto stavu, lze najít už v období mé rané existence. Mé početí bylo v období komunismu důvodem k manželství mých rodičů. Po roce a půl se narodila má sestra Martina. Pamatuji se, jak jsme si spolu hrávaly s těmi velkými plyšovými panda medvědy. Jednou mi táta dal ochutnat pivo a mně vůbec nechutnalo. Byla jsem našťvaná, že to pije. Řekla jsem, že nikdy nebudu pít. Neměla jsem ponětí jak brzy toto naivní umínění poruším. Některé fotografie, co jsem si pamatovala z dob pokoje, mi v hlavě tvořily i další vzpomínky. Táta míval dlouhé vlasy a papouška na rameni. Mamka byla hezká, vyšší než táta. Chodila jsem ještě do školky když se moji rodiče rozvedli. Pamatuji si ještě, jak na sebe křičeli.

Po soudu jsme se se sestrou a tátou přestěhovali na vesnici za Ještědem. Bylo to docela šťastné období. Byly tam ale i smutné situace. Poprvé jsem se tam dozvěděla o potratu, když macechy švagrová přišla o dítě. Táta hodně pracoval a chodil často do hospody. Na nás neměl čas a mnohdy jsme se sestrou plakaly - ze samoty...

Po Sametové revoluci se mamka znovu provdala, a pak si o nás zažádala. Zažívala jsem divné období duševní bolesti. Táta se ptal jestli chci být s ním...máma zase, jestli chci být s ní. Chtěla jsem být s oběma, tak jsem oběma říkala pravdu. Rodiče přemýšleli, že mě i sestru rozdělí. Nakonec si nás máma s otčímem vzali obě dvě. Společně jsme sice založili novou rodinu, ale nedostali jsme tam moc dobré vychování. Kradla jsem a neměla jsem žádné výčitky. Proč taky? Vždyť to přece všichni dělají, rodičů nevyjímaje. Někdy jsem kradla i proto, abych si získala nějaké kámošky. Později i pro prachy na cigára a čučo.

Postupem času začal být otčím cholerický a šel z něho strach. Nedovoloval mi chodit ven za kamarády, jejichž svoboda ve mně probouzela závist. Asi mě chtěl před něčím nebo někým ochránit, ale já jsem měla ještě větší chuť dělat si co já chci. Postupem času nás začal neúměrně trestat, hlavně sestru (ona byla takový klučící typ) a mámu také několikrát zbil. Jeden večer mi mamka s pláčem řekla: "Broučku, já bych od něho chtěla odejít, ale nemůžu, sama bych nás neuživila." Velice se mi stýskalo po vlastním tátovi, ale ten se skoro vůbec neozýval, ani neplatil alimenty.

Na druhém stupni základky jsem často četla "bravíčka", kde jsem se dozvěděla vše možné o sexu. Věřila jsem všemu, co je tam napsáno, a tak jsem byla jakoby nenápadně „donucená“ mít sex co nejdříve. "Sex, čím dříve, tím lépe...", radil časopis "a když se ti to nebude líbit s klukama, tak to zkus s holkama, to je naprosto normální." V devítce jsem už hulila a se spolužačkama jsem sháněla literaturu o tvrdých drogách a o feťácích. Největší inspirací mi jistě bylo Memento od Radka Johna, takže ve mně rostla touha zkusit tvrdé drogy. Po nocích jsem utíkala z bytu, abych se mohla jen tak v noci "svobodně" procházet s hudbou na uších, či se setkat s „kamarádkama“ v hospodách a nahradit si tak to, co jsem přes den nemohla. Jednou v noci, při mé procházce, jsem se potkala s jedním cigánem na Šaldově náměstí, ten mě vzal do herny a nabízel piko nebo něco a řekl: "Já ti to nastřelím, řekni mi kolik vážíš." Já jsem se ale fakt bála. Tak jsem radši odmítla. Svíral se mi strachem žaludek. Neopouštěla mne však myšlenka ten „dobrý“ pocit, o kterém jsem často slyšela, osobně zažít. Stále jsem myslela, že prožiji něco mimořádného a budu tak moci zaplnit prázdnotu, která mě naplňovala.

Otčím si mě postupně začal jinak všímat a dával mi nějaké různé výhody. Netušila jsem, že v něm probouzím sexuální chuť. Bohužel jsem za to mohla i sama. Ráda jsem se totiž oblíkala podle dnešní módy, to prej chlapy vzrušuje. Já jsem, ale nechtěla na něho působit. Chtěla jsem ho jako otce... V sedmnácti mě však znásilnil a byl kvůli tomu odsouzen na čtyři roky do vězení. Mamka už byla v té době rok a půl nemocná rakovinou a po chemoterapiích. Když otčím napsal mamce z vězení, mamka mi dala radu: "Holka, nikdy nevěř tomu, kdo ti píše z vězení." Sama za komunismu byla ve vězení, protože nechodila do práce (za příživnictvím), tak věděla, o čem mluví. Tato rada mi často zní v uších, když se někdo z mých známých odtamtud ozývá. Měsíc po incidentu s otčímem moje mamka vysílená po neúspěšných chemoterapiích v nemocnici na onkologii zemřela. Tím se rozbily moje poslední naděje na rodinu.

Smrtí mamky jsem ztratila všechny zábrany, bez kterých moje úlety začaly mít rychlý spád. Papírově jsem mohla bydlet u babičky, ale já to nedokázala ocenit. Raději jsem přespávala u kamarádek. Rodina mi nechyběla a místo ní jsem si našla partu podobných lidí, jako jsem byla já. Toužili po svobodných a dlouhých nocích ať to stojí, co to stojí. Vzrušení ze zločinu rostlo. Motala jsem se kolem gangu zlodějů a drogových dealerů. Učila jsem se rychle... Naštěstí jsem však neměla tolik odvahy jít do toho naplno. K "párty" drogám mi pomohly články v časopisech o současné klubové, hudební scéně. Tam ty účinky drog detailně popisovaly, a to ve mně vzbuzovalo dojem totální legality.

Své mladší sestře jsem začala být nedobrym vzorem a ona mě napodobovala ve všem, co jsem dělala a zacházela přitom dál, než jsem se sama odvážila. Když se provalilo, že „smažím“ (někdo anonymně zavolal babičce), utekla jsem z domova. Do školy jsem se také nevrátila. Nechtěla jsem jít na léčení. Necítila jsem se závislá. Mnozí lidé popírají, že lehké drogy (eukaliptové cigarety, pak tráva, pak... např.) vedou k tvrdším. Já jsem se ale přesvědčila o tom, že to tak je.

Začala jsem svůj čas trávit po různých bytech. Prostředky pro svůj nový životní styl jsem si opatřovala především krádežemi a později jsem se nechala též na černo zaměstnat v sex baru.

Každý víkend jsem se zúčastnila různých hudebních akcí, kde nebylo těžké sehnat LSD papíry, koule (extáze) a tak.... V této době jsem však začala jet nejvíce na piku (pervitinu). Dodnes se mi v hlavě živě promítá ta noc, kdy jsem si nechala v Praze na „free tekknopárty“ u leteckých hangárů perník našlehnout do žíly...dnes je to pro mě děsivá vzpomínka, protože muž, co seděl vedle mě, využil mého stavu, aby se sexuálně uspokojil.

Drogy postupně začaly ovlivňovat moji psychiku. Největším "osvícením" pro mě byl především Czech-Tekk 2001. Byla jsem na vrcholu blaha. Začala jsem věřit, že procházím duchovními proměnami a že se dostávám na vyšší úroveň psychického vnímání. Cítila jsem se být součástí cyberpunkové kultury inspirované Timothyem Learym. K tomu nevyhnutelně patřila právě hudba tekknostylu s nekonečně se opakujícím a hypnotizujícím rytmem.

Odjela jsem do Prahy, kde jsem kalila několik dní v kuse s různými podivnými typy a s některými jsem i spala. Pak jsem se skrze bandu tekknářů dostala na nějaký utajený tekknival u Plzně, kde byli asi Cirkus Alien Sound System. Byl tam i šaman, který prodával LSD. Jenže ty drogy tam nejspíše byly ve všem. Kdokoliv vám dal napít, vy jste nevěděli, jestli tam něco je. Také jsem se tam blíže seznámila se systémáky z Francie. Jeden od nich mi velice zamotal hlavu, až jsem skoro myslela, že jsem poznala vrchol svého duchovního hledání. S nimi jsem pak na squatu Milada v Praze prožila jednu akci, povozili mě po Česku a pak mě po cestě na Hollandtekk vysadili v LBC. Můj francouzský tekknoprinc mi pověděl svojí frangličtinou: "You no passport, you stay here, next year, mon amour..." Velice mě to zklamalo, že mě tu jen tak nechali. Doufala jsem, že jsem konečně našla svoji rodinu, ale místo toho jsem zažila další zklamání.

Na čas mě uspokojovalo, že jsem trávila čas s takovými podobnými lidmi. Ale mé myšlení začalo nabývat zvláštních rozměrů. Začala jsem věřit, že bude konec světa a že záchrana přijde od mimozemšťanů a to jedině z vrcholu známého pod názvem Ještěd. Opravdu jsem tam šla. Liberec mě nepobíral. Lidé se mi začali vyhýbat a ukazovat na mě prstem. Začala jsem žít život plný vnitřních i vnějších konfliktů, které mě vyvrhly až na okraj společnosti, kde jsem se dostala mezi děti ulice v Praze. Mnoho z nich bylo na útěku z domovů a různých ústavů. Vydělávali jsme si peníze žebráním nebo jedli jídlo z popelnic. Chodila jsem dál na tekknopárty, kde jsem se seznamovala s lidmi, kteří měli alternativní smýšlení. Občas se mě někdo ujmul a za hudbou jsme cestovali v upravených dodávkách takřka po celém světě. Brala jsem všechny drogy, co mi kdo podstrčil. Začala jsem hledat odpovědi na své duchovní otázky v sektě Hare Krishna i v šamanismu (Carlos Castaneda, Taisha Aberal). To mi ale nakonec zmátlo hlavu natolik, že jsem si přestala s lidmi kolem sebe úplně rozumět.

Postupem času se k mému drogami pokřivenému pohledu na svět přidaly brutální výčitky svědomí ze svého života. Nešlo se již smát, prý jsem pořád měla nešťastný výraz v obličejí. V cizině jsem byla jazykově dost omezená a nedokázala jsem nikomu vysvětlit svůj stav, že mám z toho všeho špatné SVĚDOMÍ... K tomu mě začaly hluboce trápit otázky ohledně mojí existence a vůbec celé reality. Tyto nezodpovězené otázky mě děsily: "Co je to smrt? Co bude pak? Nic? Já se děším "ničeho", proč?" Lidé se mě ptali: "Whats up with you, huh? Já jsem jen mohla říct: "I feel bad...!" a oni na to: "You are not bad, don't think too much...!" Jak nemohu myslet?

Ve Florencii jsem byla nečekaně zasvěcena do duchu moderního umění. Pobývala jsem ve skvotě (nebo ve squatu, chceš-li). Byla to moderní nedostavěná hala okupovaná mnoha mladými lidmi z celé Itálie a i Evropy. Také tam hrála hudba z teknivalů a podobně. Někteří spali na zemi nebo v dodávkách a v noci se rozdávaly drogy. Přes den se dělalo umění – stříkaly se grafity nebo se vytvářely skulptury. Já jsem zfetovaná si vzala doprostřed té haly pletivo a kusy hadrů. Začala jsem dělat „z popudu ničeho...něco“. Začalo to vypadat jako postava. Přišla nějaká skupinka asi vysokoškoláků (asi hosté výstavy) a ptali se mě nechápavě, co to dělám. Já na to: „Versace“. Oni s úžasem začali dílo fotit, jako bych byla nějaký velký umělec. Také jsem si vyrobila z materiálu, co se válel kolem nějakou sošku. Přišel ke mně nějaký mlad'och a s údivem mi nabídl hašíš za to, když mu „dílko“ dám.

V římském „Centro Sociale Occupato“ jsem se dostala přes arabského dealera ke kokainu. To mělo poté nejspíše za následek, že jsem začala trpět šílenstvím. Dokonce jsem na vlastní kůži prožívala, jak kdyby mě honil samotný satan. Na severu Španělska jsem se nechala raději hospitalizovat, kde mi řekli: "You are very ill, you must stay here!" "Jsem nemocná...?" chvíli jsem se tam cítila dobře. Myslela jsem si, že konečně vím, kdo jsem - jsem CVOK! To je má identita! Načas mě to uspokojovalo, ale ze strachu, že bych se odtamtud již nikdy nedostala, jsem se podhrabala pod plotem a utekla. Nikde jsem neměla pokoj a mé svědomí mě nikdy nenechávalo v klidu. Dokonce jsem v Madridu poutala na ulici pozornost, tím, že jsem dělala divné věci. Například jsem si sedla na ulici a chovala se jako "kamera", svlékala jsem se anebo jsem si šíleně kreslila po

rukách. Chtěla jsem nějak na sebe upozornit: "Tady jsem, pomozte mi někdo, rodino!" Nakonec jsem pro lidi kolem byla divadlem a také přijela sanitka. Byla jsem ubytovaná na klinice v Madridu. Tam mi však po několika dnech řekli: "You are no ill...go home." A já jsem si pomyslela: "Nejsem nemocná? Mám jet domů?" Nevěděla jsem tedy už vůbec, na čem jsem. Čím jsem si však byla 100% jistá bylo to, že psychiatrie mi pomoci nemůže. Psychiatři nikdy neuvidí dovnitř mě. Nepochopí nic. Je to jen povrchní pomoc, natabulkovaná lidmi, jejichž schopnosti jsou velmi omezené.

Propustili mne, ale neměla jsem peníze na jídlo a pití, takže jsem často vpadla do rukou různým mužům, hlavně Arabům. Chtěli po mně sex a také si ho proti mé vůli vynutili. Nedokázala jsem jim vzdorovat a to mě trápilo. Vážně mě pronásledovala myšlenka spáchat sebevraždu.

Nyní jsem však ve Francii v Nice a zase další Arab vidí, že nemám jídlo, nic, a že jsem trhan a láká mě na potravu. Zval mě domů...a já šla. "Co jiného mi zbývá? Jsem sama a ztracená alespoň někdo má o mě trošku zájem!". On si mne ale začínal jakoby moc přivlastňovat a tak jsem si připadala jako hračka na sex. Abych se ho zbavila, začala jsem předstírat záchvaty šílenství, aby mě sám a rád dobrovolně odvezl na pakárnu. A stalo se, byla jsem zachráněna.

Tam jsem těm lékařům vysvětlovala, že nechci mít sex s muži, ale nedokáži je prostě odmítnout. (Dnes vím, že je to proto, že jsem neměla žádné pevné morální principy). Má angličtina nebyla dobrá a jejich byla ještě horší, tak když jsem jim řekla "I don't want to make love..." Tak mi nějak neporozuměli. Nejspíše mysleli, že jsem náruživá a dali mi kopolu prezervativů.

A nyní ten opuštěný dům. Stál kousek od útesů velmi dobře popisoval stav mého srdce. Temno. Prázdnota. Špinavost. Je ráno, vůbec se neraduju...další hrozný den plný výčitek svědomí. Sedím u okna na zemi, držím v jedné ruce kus skla a nastavuji zápěstí druhé ruky. Jsem sama, bez peněz v cizí zemi. Můj cíl? "Jet domů, to chci, jak? Nedokážu to. Je to daleko." Hluboce pověřivé a pohanské myšlenky se mi vkrádají do hlavy natolik, že se nemohu hnout z místa. Slunečné světlo procházející skrze rozbité okno, mě ale poprvé nabilo nadějnou, zvláštní, nepopsatelně pokojnou a nadpřirozenou myšlenkou..."zase všechno bude dobré, neboj se".

Během mé šílené doby v cizině jsem naštěstí znala číslo na svoji babičku, které jsem, když to šlo, volala. Byla ze mě vždy úplně hotová a chudák nevěděla, jak mi pomoci.

Často jsem byla v zajetí mého nesmírně hlasitého svědomí, které mě přesvědčovalo o tom, že by bylo lepší, kdybych se snad ani nenarodila. V jakémsi pudu sebezáchovy jsem se jednou opravdu s vírou pomodlila k pro mě v té době neznámému a snad živému Bohu: "Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé, přijď království Tvé, buď vůle tvá, jak v nebi, tak i na zemi a chléb náš vezdejší dej nám dnes a ODPUSŤ nám naše viny, jako i my odpouštíme naším viníkům....", to mi utkvělo díky mé kamarádce L z dětství.

Den nato se stalo něco moc zvláštního. Tenkrát jsem tušila a dnes vím, že to bylo tou modlitbou. Kamarádka S se jako jediná z lidí v Liberci po mně u babičky sháněla. Od babičky dozvěděla kde jsem, a náš společný kamarád H pro mě přijel. Cestovali jsme pak zpět do Čech načerno vlakem. Kdyby se tomu tak nestalo, tak bych asi zůstala ve Francii dodnes, či bych snad už byla i mrtvá.

Byla jsem už dlouho pryč a naše země se pyšnila novým prezidentem Klausem. To pro mě bylo jakoby symbolem pro naději a nový začátek. Moji známí byli docela překvapení z našeho opětovného shledání a já měla dobrý pocit, když jsem jim mohla vyprávět, kde jsem všude byla. Zanedlouho jsem jim však už neměla co říct a mé špatné svědomí se opět vrátilo. Tížilo mě opravdu těžké břemeno, jehož tíha se odrážela na celé mé bytosti - nešťastný výraz ve tváři a sklopená hlava, zmatená řeč a nechut' žít.

I přese všechny starosti se mnou, mě moje babička u sebe nechala bydlet, a tak jsem ji slíbila, že si najdu práci. Přihlásila jsem se na pracovní úřad. Také jsem zažádala o místo v jedné místní japonské továrně, ale dlouho jsem nedostávala žádnou odpověď. Mně to ani nevadilo, protože jsem nebyla vůbec motivovaná pracovat a ještě k tomu jsem opět prožívala období plné různých depresí.

Má stará kamarádka N věděla, že mluvím anglicky. Během svého studia na učilišti vykonávala praxi v jedné knihovně pobočce v Liberci. Pracovala tam pod paní M, která se chtěla s někým učit anglicky. N nás tedy dala do hromady. Viděla jsem to jako totálně nemožnou věc, ale scházela jsem se s tou paní. Při jednom setkání mi knihovnice řekla: "Poznala jsem česko-anglickou rodinu se čtyřmi malými dětmi. Zeptala jsem se jich, jestli by bylo možné studovat angličtinu u nich doma, a že bychom za to na oplátku pracovali v domácnosti....a oni souhlasili." Moc mi to ale nesešlo, přišlo mi to proti srsti, tak náhlý „velký skok do reality...“.

Když jsme přicházeli k jejich domu, srdce mi poskočilo zvláštní radostí, když jsem si všimla, že domě je napsáno "reformovaná církev". Tušila jsem v hloubi srdce, že jsem na dobré cestě. Ano, žili tam bibliční věřící, kteří nabízeli veřejné lekce Bible. Ve škole i doma nám vždycky říkali, že Bible je zlo, a ti co ji čtou lákají do sekt, kde nakonec z lidí vysajou peníze nebo pak společně spáchají sebevraždu. Tyto předsudky nám často hodně brání vnímat Biblii takovou jaká je ve skutečnosti. Nešlo ale zapomenout na to nadpřirozeně radostné hnutí srdce. Netušila jsem ještě, že se přibližuji ke zcela Nové a nečekané etapě života.

Já i knihovnice jsme byly po krátké době pozvané na biblickou hodinu. Zpočátku mě studium té slavné "Knihy knih" velmi odrazovalo. Na prvním kázání jsem hned cítila nechut' to poslouchat a přišlo mi to strašně nmoderní. Několikrát se mi chtělo i z hodiny odejít. Ale neudělala jsem to, protože jsem věděla, že mě venku stejně nic dobrého nečeká. Paní knihovnice to naneštěstí vzdala a vyloženě utekla. Já však nedokázala pozvání na další hodiny odmítnout. Ti bibliční věřící byli totiž velmi trpěliví a měli odpovědi na všechny mé otázky ohledně mého svědomí, existence, reality, života a smrti. Neměla jsem tedy žádný důvod jim nějak odporovat.

V jejich společnosti jsem se naopak cítila dost v bezpečí a milovaná. To, že jsem pozvání neodmítala mi určitě zachránilo život.

Měli velký dům, a tak mi nabídli, že jim mohu pomáhat s úklidem. Na oplátku jsem u nich mohla bydlet. Bohužel jsem jim tam občas přinášela nepokoje, neboť jsem opravdu nebyla vychovaná. Biblické principy se mi však díky nim začaly stávat přirozenými. Oběť těchto lidí pro moji záchranu se stala nezaplacitelnou. Díky nim jsem také konečně začala rozumět tomu co to je opravdová rodina.

V rodině K jsem se tedy dozvěděla o Bibli z jiného pohledu, než jak nás strašili ve školách nebo z médií. Bible je kniha, na které byla vybudována naše evropská civilizace. Všechny instituce od škol až po nemocnice byly postaveny právě následovníky Krista. Pochopitelně byli i tací, kteří Bibli zneužívali pro svoje vlastní, mnohdy nekalé cíle. Potvrdili tím ale jednu ze zásadních výpovědí Bible, že lidská rasa je obecně v háji. Bylo ale také mnoho věřících, kteří následovali Bibli v jejím pravém smyslu. Například Mistr Jan Hus byl opravdový činitel k návratu pravého biblického poselství českému lidu. Jan Amos Komenský nebo T. G. Masaryk byli také následovníky Pána Ježíše Krista.

Válka a komunismus v naší zemi oddálili její obyvatele od myšlenky, že se zodpovídáme někomu jinému než sami sobě. Vymizely pevně zakořeněné hranice dobra a zla, které dokáže nabídnout jenom Bible. Proto i já jsem nemohla nikdy slyšet o tom, co je opravdu dobré a co je zlé. Moji rodiče také neznali ty mantinely. Spolu s přirozenou zkažeností, kterou každý člověk má, jsem tedy dopadla, jak jsem dopadla – zfetovaná a zblázněná holka z ulice.

Někteří lidé mají v hloubi duše tušení, „že tam nahoře něco je“. V Bibli však není řeč o žádném mužíčku na obláčku. Mnohým lidem taková představa připadá směšná a já s nimi souhlasím, protože to není ten Bůh, kterého líčí Bible. Ta nám podává obraz o žijícím Bohu, který nám dává o sobě vědět skrze každý aspekt našeho života a svět kolem nás – příroda a Vesmír svědčících o Jeho moci.

V mé nové rodině jsem se tedy dozvěděla, že existují hranice dobra zla. Toto může znít pro někoho jako nevídaná obtíž, nebo jako řetěz, který člověka omezuje. Pro mě toto ale byla osvobozující novina. Velkou část svého dosavadního života jsem strávila tím, že jsem hledala hranici, kam až můžu zajít. Nikdo mi nedal vedení a směrnice pro moje chování. Zacházela jsem proto dál a dál až jsem ztratila jakýkoli pojem o směru nebo smyslu. Připadala jsem si jako v temném lese, kde není cesta, nejsou značky, nevím jak je velký, nebo jestli má nějaký konec a já se marně snažila zorientovat se. Myšlenka nevázanosti a naprosté svobody se může zpočátku zdát přitažlivá a svůdná, ale když člověk do tohoto skočí rovnýma nohama, tak zjistí, že už nemá na co dopadnout. Znamenalo to pro každého, že může dělat beztrestně komukoliv cokoliv. Já se takto chovala k ostatním lidem a moji takzvaní „přátelé“ se takto chovali ke mně. Toto jsem důsledně žila a toto mě také dohnalo až na pokraj sebevraždy.

Nyní jsem se dozvěděla, že existuje směr a jsou vymezené pevné hranice pro život. Zároveň jsem si ale uvědomila jak často a jak moc jsem tyto hranice překročila. Proto mě také vyděsilo, že odplatou za každý tento přestupek je smrt. Nyní jsem chápala, že moje beznaděj a deprese byla vyvolávaná mým svědomím, které mě obviňovalo a usvědčovalo. Možná to někomu bude znít jako nepříjemná novina, ale Bible nepřináší jenom špatnou zprávu o vině a trestu. Přináší také zprávu o naději a odpuštění, která je platná pro lidi v každé době.

Zmínila jsem fakt, že jsem často porušila biblické hranice dobra a zla, a že jsem žila v aktivní vzpouře proti svému Stvořiteli. Toto jednání zasluhovalo oprávněný trest. Protože Boží zákon máme zakódovaný v našich srdcích, vysvětluje to proč jsem trpěla nesmírnými výčitky svědomí (Římanům 2, 14-15). Doslova jsem žadonila: "Chci, chci, já chci být očištěna, nechci mít tu ubíjející vinu, to těžké břemeno, co mě ubíjí." Biblický vzkaz říká: "Kristus přišel na svět, aby každý, kdo věří v Něho nezhynul, ale měl život věčný." (Jan 3, 16).

Já at' bych se snažila sebevíc nejsem schopná odčinit to co jsem spáchala. Žádné náboženské nebo i jiné dobré skutky, byť sebelepší a sebeobětavější nedokážou člověka ospravedlnit. Zloděj například nevynahradí škodu tím, že příště nebude krást, vrah nepřivede člověka k životu tím, že příště nechá svoji oběť žít. Proto také nemůže žádný člověk svými dobrými skutky odčinit ty zlé. Jediná cesta je přijít ke kříži Pána Ježíše Krista, vyznat mu své hříchy = učinit pokání a přijmout jeho dar záchrany. Bůh skrze svoje slovo říká: „Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti.“ (1 Jan 1, 9). Čím častěji jsem tato slova slyšela, tím radostněji jsem je přijímala.

Jednoho dne jsme se společně dívali na film „Poutníková cesta“ od Johna Bunyana. Tento alegorický příběh života poutníka obtěžkaného velkým břemenem vin mě velice zasáhl, protože velmi dobře popisoval i moji beznadějnou situaci. Pomohl mi pochopit biblické poselství a tedy také hrál velmi důležitou roli v mém obrácení.

Touha po odpuštění mě tedy na jaře v roce 2004 přivedla k tomu, že jsem se poddala realitě, že je Bible pravdivá a že Ježíš Kristus žil a zemřel cca před 2000 i za mě. Bible říká, že není žádný člověk na zemi, který by nezhřešil (Římanům 3, 23) a ten, kdo říká, že hřích nemá činí z Boha lháře (1 Jan 1, 10). Vyznala jsem mu tedy své hříchy a předala mu do rukou celý svůj život. Víím, že mi odpustil, protože mé těžké břemeno doslova spadlo. Pocítila jsem celobytnostně obrovskou úlevu a pocit bezpečí, který mi umožňoval zase v klidu spát – jako miminko. Bůh ze mne vytvořil Nového člověka. Skrze víru v Ježíše Krista jsem našla svoji pravou identitu. Dostala jsem nový začátek. Začala Nová etapa života. Pravého života. Stala jsem se následovnicí Pána Ježíše Krista.

Známí mě nepoznávají, protože jsem jiná uvnitř i navenek. Lidé, se kterými se setkávám poprvé v životě, by nikdy neřekli, že mluvím s bývalou feťáčkou, zlodějkou a prostitutkou. Bůh mi dal sílu přestat brát drogy, kouřit a stýkat se s lidmi, kteří by na mě měli špatný vliv.

Začala jsem mít nadpřirozenou a pokojnou radost ze života. Vrátila jsem se do obchodů, kde jsem kradla a přiznala se. Zároveň jsem je prosila o odpuštění. Někteří byli dojati a svěřili se mi se slzami v očích, že nikdy nezažili, aby se takto někdo zachoval. Měla jsem mnoho možností lidem povědět, jak jsem se mohla takto změnit, že mám i odvalu se přiznat. To by člověk nedokázal, kdyby vládnul sám sobě. Vladařem mého srdce i života se však stal Pán Ježíš Kristus.

Po nějaké době, jakoby zázrakem se mi z japonské továrny ozvali. Dostavila jsem se na pohovor, po kterém jsem byla přijata. Zde jsem se během tří a půl roku náročné práce na výrobní lince stala špičkovým operátorem na profesionální úrovni. Dostávala jsem firemní ocenění a medaile, dokonce se moje fotka objevila v krajských novinách coby reprezentant firmy.

Přes tento úspěch jsem zatoužila zvýšit si vzdělání. Po dlouhém rozvažování jsem se rozhodla udělat si maturitu. Moje nová rodina mě v tom velmi podpořila. Vzpomněla jsem si, že když jsem byla dítě, chtěla jsem být zdravotní sestřičkou, po vzoru mé babičky. Bohužel jsem ale v deváté třídě na ZŠ nezvládla přijímací zkoušky. Neznala jsem, že by se bývalo dalo odvolat. Je to škoda, protože jsem byla těsně pod čarou a to by bývalo šlo. Ani nyní se to nepodařilo a to bohužel ze stejného důvodu. Bůh je ale svrchovaný a má svůj dobrý plán pro každého, kdo v Něj skládá svoji důvěru. Není třeba se bát, že o něco přijdeme, spoléháme-li na Něho celým srdcem.

Protože mě moje věřící rodina za těch pár let dobře poznala, všimli si, že mám tvořivé schopnosti. Navrhli, abych šla na střední uměleckou školu. Modlila jsem se ohledně toho k Bohu, tomu největšímu Umělci, jestli s tím souhlasí. Věřím, že mi odpověděl tak, že jsem byla bez problémů přijata. Jsem ráda, že se babička mohla tohoto dožít. Byla na mě hrdá a já jí i takto mohla svědčit o Boží moci v mém životě. Naneštěstí zemřela ještě předtím, než jsem do školy nastoupila. Nyní jsem už neměla nikoho z „pokrevní rodiny“, ke komu bych měla tak silný vztah. Cestu do Nebe znala, mnohokrát jsem jí o ní vyprávěla. Den před její smrtí jsem měla možnost ji připomenout co Pán Ježíš Kristus pro hříšníky udělal, ale nevím, jestli nakonec uvěřila. Její smrt mě hodně ranila. Velikou útěchou v této době pro mě byla autobiografická kniha Johna Bunyana: Milost přehojná největšímu z hříšníků udělená. Povyrostla jsem duchovně v tom, že nastal čas, abych dospěla a přestala se spoléhat na lidi. Naše důvěra by měla být zcela vložena na Boha – nebeského, milujícího a dobrého Otce, který se o nás postará.

Během následujících čtyř let studia na umělecké škole jsem si uvědomila spoustu věcí. Byla jsem do hloubky zasvěcena do reality světa v kontextu jeho kulturní historie a zároveň jsem se osobně začala zajímat i o politické dění. Vztahy s o deset let mladšími spolužáky a jejich kritika vůči mně se stala očistou. Díky nim jsem mimo jiné prožila i to, o co jsem kvůli drogám přišla. Poznala jsem, že mláďi bez drog je skvěle prožité. Byly to prostě nejlepší čtyři roky mého života.

Po maturitě jsem nemohla sehnat práci ve vystudovaném oboru. Odjela jsem tedy na brigádu do Severního Irsku, kde jsem nakonec zůstala osm měsíců. Tam jsem se potkala s mnoha věřícími a to i z řad zdravotníků jejichž biblické postoje ve mně zanechaly dobrý dojem. Když jsem se vrátila do Čech a stále nemohla sehnat práci, rozhodla jsem se zkusit si splnit jeden ze svých zatím nesplněných dětských snů: stát se zdravotní sestřičkou. Bylo to v roce 2012 kdy jsem po asi měsíci drčení se biologie a biochemie zkusila přijímačky na vyšší zdravotní školu. Modlila jsem se o Boží vedení v této věci a k mému milému překvapení jsem byla přijata! Během praxe v nemocnici poznávám, že být zdravotní sestrou je opravdu Boží poslání. Jsem velmi ráda, že mne můj Otec nasměroval touto cestou. Věřím, že kdyby maminka a babička ještě žily, byly by na mne velmi hrdé.

Po mnohaleté zkušenosti mohu s neoblomným přesvědčením říci, že Bůh Bible není mrtvý ale žije. Je to dobrý Bůh a koná dobro vždycky. Nyní vidím svět a lidstvo v novém rozměru. Všechny situace kolem sebe už neberu jen tak a nevěřím na náhody. Je to opravdové dobrodružství si uvědomovat, že Konstruktor světa má všechno pod svoji kontrolou. Drží nad těmi, kteří v Něho věří nebo Ho celým srdcem hledají ochranou ruku. Lze ho beze strachu následovat, svěřovat mu všechny věci a to jak radostné tak i smutné. Letos, v roce 2015, to bude již jedenáct let, co jsem Ho poznala osobně. Můj každodenní vztah s Ním se skrze modlitby a čtení Bible upevňuje. Moje víra roste.

Mým životním cílem je být majákem hlavně mladým lidem, které lákají drogy, „duchovno“ a nevázaný sex. Je to cesta, kterou jsem si celou prošla. Bohužel je na jejím konci útes tmy, beznaděje, zničených životů a předčasné smrti. Sama jsem stála na pokraji tohoto útesu. Můj nejbližší kamarád z něj skočil a mnoho mých známých si také vybralo tuto cestu. Mě zachránil v posledním okamžiku zásah od Stvořitele reality. Poznala jsem Krista: podivuhodného rádce, mocného Boha, Otce věčnosti, knížete pokoje (Izaiáš 9, 5). On mi odpustil, očistil mne a vyvedl ze tmy na světlo. Jemu patří všechna sláva a chvála na věky. Ježíš má moc člověku skutečně pomoci, dát mu naději, nový začátek a smysl života. Ježíš Kristus žije, aby dal Nový a věčný život všem, kteří jej upřímně hledají. Amen.

V.V.

Otázky: TvojeCestaVen@seznam.cz